

της περιγράφει τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Ὀδυσσεὺς παρὰ τῆς Πηνελόπης, καὶ παραπλήσιον τούτου γινώρισμα λαμβάνει ὁ γέρον Λαέρτιος παρὰ τοῦ υἱοῦ του, ἐν τῇ αὐτῇ ῥαψωδίᾳ.

Ὁ Chateaubriand ἀναγνούς τὸ ἐν τῇ συλλογῇ Μαρκέλλου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἄσμα, εἶπε τὰ ἑξῆς: «ἡ ἀπλότης καὶ χάρις τοῦ ἄσματος τούτου δὲν ἀπαντᾶται μῆτε εἰς τὸν Θεόκριτον καὶ τὸν Βιργίλιον, διότι τὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐγγεγραμμένην μελαγχολίαν καὶ ἀγνότητα μόνος ὁ χριστιανισμὸς δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ. Ὁ ποιητὴς τοῦ λαοῦ, τέκνον τῆς φύσεως, διγαγεῖται καὶ ζωγραφίζει ἀκριβῶς ὅ, τι ἀκούει καὶ βλέπει. Ἡμεῖς, ἀπ' ἐναντίας, ἐπιδιώκομεν ἀπαύστως τὸ ἰδιανικόν· ἐκεῖνος ἀδυνατεῖ νὰ ψευδοῖ· ἡμεῖς, ἐάν δὲν ψευδοῦμεθα, μεγαλοποιούμεεν ὁμῶς τὰ πράγματα. Παρὰ τῷ λαῷ ἡ ποίησις εἶνε φωνὴ τῆς καρδιάς· παρ' ἡμῖν κατέστη ἄγων τῆς φαντασίας.»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Περίεργος χειρουργικὴ ἐγχείρησις. Ἐγένετο ἐσχάτως ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς Καλῆς Θεᾶς (τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν). Νέου τινὸς, ὀνόματι Θωμά Κούλτερ, ἡ ρίσις εἶχε καταβρωθῆ ὑπὸ καρκίνου. Τῇ ἐπιμόνῳ δὲ αὐτοῦ αἰτήσῃ ἡ ρίσις αὐτῆ ἀντικατεστάθη. Ἡ τεχνητὴ αὕτη ἀντικατάστασις τῆς ρίνος δὲν γίνεται τῶρα πρώτην φοράν, ὅπως γνωρίζουσιν ὅσοι ἀνέγνωσαν «τὴν ῥίνα τοῦ συμβολαιογράφου» τοῦ Ἐδμόνδου Ἀβούτ, ἀλλ' αἱ δύο ἀντικαταστάσεις δὲν ὁμοιάζουσι καὶ κατὰ πάντα. Ἡ τεχνητὴ ρίσις τοῦ συμβολαιογράφου εἶχε ἀποκοπῆ ἀπὸ τὸ σαρκωδέστερον μέρος ἐνὸς Ἀρουέρνου, ἐν ᾧ ἡ τεχνητὴ ρίσις τοῦ νέου Κούλτερ κατεσκέυασθη ἐξ ἐνὸς τῶν ἰδίων του δακτύλων. Ὁ μέσος δακτύλος κατεψύγη τεχνητῶς, ἀφρέθη ὁ ὄνυξ, ἡ πληγὴ ἐπουλώθη, αἱ δύο ἀνώτεραί φάλαγγες τοῦ δακτύλου ἀπεκόπησαν, διευροφώθησαν εἰς σχῆμα ρίνος, καὶ προσεβλάψθησαν ἑκατέρωθεν πρὸς τὸ δέρμα καθ' ὃ μέρος τοῦ προσώπου εὐρίσκεται ἡ ρίσις. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς ἔγεινεν ἡ ἐγχείρησις αὕτη, καὶ ἤδη ἡ φύσις συνεργεῖ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, διότι τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου, τὸ μεταμορφωθὲν εἰς ῥίνα, προσέκοψεν εἰς τε μέγεθος καὶ εἰς κάλλος. Ὁ ἐπιδέξιός χειρουργὸς ἐλπίζει ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἔσται πλήρης. Ὁ μόνος φόβος εἶνε μὴ ἐξαίφνης μίαι ἡμέραν ὁ ἐκρικζωθεὶς ὄνυξ ἀναφυῆ σάλιν διὰ τὴν μακροχρόνιον ἕξιν, ὅπερ ἐάν συμβῆ, ὁ κ. Κούλτερ θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ φέρῃ ὄνυκα εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρίνος τοῦ ἐφ' ὄρου ζωῆς. Ἀλλὰ τὸ μικρόν τοῦτο δυσάρεστον εἶνε οὐδαμινόν, ὅταν συγκριθῇ πρὸς τὴν πλήρῃ στέρησιν τῆς ρίνος.

Ἐν τῇ βρετανικῇ Κολλομβίᾳ ὁ κ. Κόσμος, μέλος τῆς κοινοβουλευτικῆς μειονότητος, ἀπήγγειλεν ἐσχάτως τὴν μακροτάτην τῶν ἀγορεύσεων. Νομοσχεδιόν τι θὰ ἀπέβαλλε πᾶν κύρος, ἐάν μὴ ἐκυροῦτο μέχρι μεσημβρίας τῆς ὑ-

στεραίας· ἡ δὲ πλειονότης ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν συζήτησίν του, ἵνα κερδήσῃ καιρὸν καὶ τὸ ἐπιψηφίση ἄνευ συζητήσεων. Ὁ κ. Κόσμος ἤρξατο ἀγορεύων τῇ 10 πρώτῃ ὥρᾳ τῆς προτε-ραίας, μετὰ πολλῆς βραδύτητος, πραότητος καὶ ἀταραξίας· κατ' ἀρχὰς οἱ ἀντίπαλοι κατεγέλων καὶ ἐσκωπτοῦν αὐτόν, εἶτα δὲ ἐνόησαν τὸ μὴ χάνειν τὸν καιρὸν. Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀνήφθησαν τὰ φῶτα, ὁ δὲ κ. Κόσμος ἤνοιξε φάκελον 200 ἐγγράφων καὶ τὰ ἀνεγίνωσκε βραδέως. Τὰ μέλη τῆς πλειονότητος ἀπῆλθον κατὰ σειράν ἵνα δειπνήσωσι καὶ πάλιν ὑπέστρεψαν· τῇ πρώτῃ τῆς ἐπαύριον ἀπῆλθον ἵνα προγευματισθῶσι καὶ πάλιν ἐπανῆλθον. Ἐπέστη τελευταῖον ἡ μεσημέρια, ἡ δὲ πλειονότης θορυβοῦσα καὶ βλασφημοῦσα ὁμολόγησεν, ὅτι ἠτήθη ὑφ' ἐνὸς μόνου, ὅστις, καίπερ ἐξηνητημένος τὰς δυνάμεις, ἐλάλησεν ἐπὶ 26 ὥρας ἄνευ διακοπῆς.

Τῇ πρώτῃ Ἀπριλίου ἐώρτασεν ὁ Βίσαρκ τὴν ἑκτην καὶ ἐξηκοστὴν ἐπέτειον ἡμέρας τῶν γενεθλίων του. Ὅσον ἀφωσιώμενος φαίνεται πρὸς τὸν αὐτοκράτορα του, τοσοῦτον περιπαθῶς ἀγάπῃ αὐτόν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, καθ' ἑκάστον ἔτος ἐπισπεπτόμενος καὶ ἰδίᾳ χειρὶ παραδίδων αὐτῷ τὰ αὐτοκρατορικὰ δῶρά του. Ὅμοιαν ἀγάπην χαίρει ὁ ἀρχιγραμματεὺς καὶ παρὰ τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ. Ἐμποροὶ, βιομήχανοι, ὄψοπῶλαι, ρινοπῶλαι, καπνοπῶλαι, ἀλλαντοπῶλαι κλ. ἔστειλαν ὅ, τι εἶχον καλλίτερον γέμισαντες πολλὰς ἀμάξας τοῦ σιδηροδρόμου. Πλὴν τρισχιλίων τηλεγραφήματων ἔλαβεν ὁ Βίσαρκ ὄδᾳς κατὰ μίμησιν τοῦ Πινδάρου καὶ Ὁρατίου, καὶ ἑξαμέτρους στίχους ἑλληνισί, λατινιστί καὶ γερμανιστί, ὥστε, ἐάν ἤθελε νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς πάντα, θὰ ἐπῆρχετο καὶ ἡ πρώτη Ἀπριλίου τοῦ 1881.

Ἡ περιφανεστάτη καὶ κατ' ἐξοχὴν φιλόφρων ὁμοθυμαδὸν τῶν μοναχικῶν κοινοτήτων, ὅσαι πατὲρ συνεκροτήθησαν ἐν τοῖς κόλποις τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, εἶνε τὸ τάγμα τῶν Βενεδικτίνων, ὅπερ ἐσχάτως ἐώρτασεν ἐν τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ τὴν 14 ἑκατονταετηρίδα ἀπὸ τῶν γενεθλίων τοῦ ἀρχηγοῦ του ἁγ. Βενεδίκτου. Οἱ τοῦτου ὀπαδοί, ἀπὸ τῆς μεγάλης τῶν λαῶν μεταναστάσεως, ἐγκαταστάσαντες πολλὰχού τῆς δυτικῆς Εὐρώπης, ἰδίως δὲ εἰς Αὐστρίαν καὶ Γαλιαν, κατόπιν δὲ καὶ εἰς Ἀμερικὴν, ἡμέρωσαν τοὺς λαοὺς διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ τῆς πάλαιου καλλιέργειας τῶν ἀγρῶν. Οἱ Βενεδικτῖνοι οὐδέποτε ἤλθον εἰς συγκρούσεις πρὸς τὴν κοσμικὴν ἀρχὴν, ἐθεράπευσαν ἀνέκαθεν τὴν μελέτην τῆς κλασικῆς ἀρχαιότητος καὶ παρήγαγον 15,700 συγγραφεῖς.

Τὸν προσεχῆ Σεπτέμβριον θὰ συμπληρωθῇ ἐν ἑκ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν θαυμάτων τοῦ αἰῶνος, ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς τῆς Κολωνίας. Ἡ ἀνέγερσις αὐτοῦ ἤρξατο ἐν ἔτει 1248. Ἀλλ' ἡ ἐπι-

Αουθέρου θρησκευτικῆ μεταρρύθμισις διέκοψε τὰς ἐργασίας, ἐπαναληφθεῖσας μόλις ἐν ἔτει 1842 ὑπὸ τὸν βασιλέα τῆς Πρωσίας Φριδερίκον Γουλιέλμον Δ'. Ἐκοιτῆτά πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ ναοῦ ἀναγκαιοῦντα κολοσιαῖα ποσὰ ἐπορίζετο ἡ πόλις κατ' ἔτος διὰ λαχείου. Τὰ ἔργα κίβια θά τελευθῶσι μετὰ πομπῆς, πρόκειται δὲ νὰ κοπῆ ἐπίπληδες καὶ μετάλλιον φέρων ἡγεγλυμμένην ἐξ ἐνόχου τὴν πρόσφιν τοῦ ναοῦ, ἐξ ἑτέρου δὲ τὰς χρονολογίας. 1248, 1842, 1880.

Ὁ ἀπὸ Νεαπολῆως μέχρι Βεροσίου ὁδὸν τῶν αἰθροδρόμων ἐπερατώθη. Ὁ ἐπὶ τοῦ ἡφαιστείου σταθμὸς ἀπέχει ἡμισείας ὁδοῦ ἀπὸ τῆς παρὰ τὸν κρατῆρα ἐπιστημονικῆς σκοπιᾶς. Πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς γραμμῆς κατὰ τῶν ποταμῶν τῆς λάβας, οὗς ἐξερεύεται ἐν στιγμῇ ὀργῆς τὸ ἡφαιστειον, ἀνηγέρθη ἐκατέρωθεν παχύτατον τεῖχος.

Ἐν Βερολίῳ ἐδημοσιεύθησαν πολλοὶ ἀνεκδοτοὶ ἐπιστολαὶ περὶ τῆς Καρολίνης Αἰνσιγγέν, μυστικῆς συμβίου τοῦ δούκως Κλαρένσης, ὕστερον δὲ βασιλέως τῆς Μ. Βρετανίας Γουλιέλμου Δ'. Ἡ τὴν ἄτυχῆς θυγάτηρ στρατηγοῦ ἐξ Ἀνωβέρ, ἐνθα ἐγνώρισε τὸν βασιλόπαιδα καὶ τὸν ἐνυμφεύθη μυστικῶς ἐν Πυρμόντι. Μετὰ 13 μῆνας ἐγκαταλειφθεῖσα σκληρῶς ὑπὸ τοῦ ἀνδρός τῆς, ἐνόησεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ συνανέβαινε ἐπὶ τὸν βρετανικὸν θρόνον καὶ περιέστη εἰς ἀκράν μελαγχολίαν. Παραχθὴ ψυχῆς καὶ προσβολὴ ὄλον τοῦ νευρικοῦ συστήματος ἐπῆνεγκον αὐτῇ ὀξὺν καὶ διαρκῆ πυρετὸν, ὅστις ἐμελλε νὰ κοπῆ τὸ νῆμα τῶν ἡμερῶν τῆς. Μία πῶν ἡμερῶν εὐρέθη ὠχρὰ, ψυχροτάτη, ἄνευ παλμῶν καρδίας καὶ πᾶντῆ ἀναίσθητος. Οἱ συγγενεῖς, νομίσαντες, ὅτι ὁ θάνατος τὴν ἀπῆλλαξε τῶν βεσάνων, ἔθηκον αὐτὴν εἰς φέρετρον καὶ παρεσκευάζοντο εἰς τὴν ἐκφοράν. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς κηδείας, εἰς τῶν ἰατρῶν, νεώτατος τῆν ἡλικίαν, ἀλλ' ἄξύνους καὶ τῆς ἐπιστήμης ἐγκρατέστατος, καίτοι καταφρονούμενος καὶ ἐμπαιζόμενος ὑπὸ τῶν πρεσβυτέρων ὁμοπέχων, κατώρθωσε νὰ ἀναβληθῆ ἡ ἐκφορὰ εἰς τὴν ἐπαύριον, διότι οὔτε ἀποχρῶντα θανάτου συμπτώματα ἐφαίνοντο, οὔτε ἡ νόσος ἦτο ἀκρῶς διεγνώσμενη. Παρελθούσης μάταια τῆς πρώτης ἡμέρας, διέπραξε νὰ ἐπαναληφθῆ ἡ ἀναβολὴ τὸ δεύτερον, τρίτον καὶ τέταρτον. Κατὰ τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἐπειδὴ δὲν ἐφάνησαν σημεῖα σήψεως, ὡμολόγησαν ἅπαντες, ὅτι ὁ φαινόμενος θάνατος ἦτο ἀπλῆ λιποθυμία, καὶ καταβιβάσαντες ἀπὸ τοῦ φέρετρον τὴν νεκράν, τὴν ἔθηκαν ἄλλιν εἰς τὴν κλίνην. Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ ἀσθενής, ἐπανῆλθεν δὲ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καὶ ἡ ἀναπνοή. Τὸ δὲ περιεργότατον, καθ' ὄλον τὸν χρόνον τῆς ἐπιθανατίου ναρῶσεως εἶχε πλήρεις τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν συνείδησιν, ἤκουε τὰς εἰς τὴν κηδείαν ἐτοιμασίας, τὸν κοπετὸν

γονεῶν καὶ ἀδελφῶν, τὰς παρὰ τῶν ἰατρῶν ὑβρεῖς κατὰ τοῦ νεωτέρου συναδελφου τῶν, ὅστις παρεκάλει καὶ ἰκέτευε νὰ μὴ παθῆ ζῶσα ἡ φαινομένη νεκρά· ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχε δύναμιν νὰ ποιήσῃ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κινήσιν. Μετὰ τέσσαρας μῆνας ἀνέρρωσεν ἐντελῶς αἰσθησιμὰ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ὑπ' ἀπάντων ἐχθραζόμενον εὐεργέτην τῆς καὶ διάπυρος πρὸς αὐτὴν ἔρωος τοῦ νεαροῦ ἰατροῦ, Μίττενκίου τὸ ὄνομα, τὴν ἐπεισαν νὰ προσεπέγκῃ αὐτῷ δεξιάν καὶ καρδίαν, ἀφ' ὧν πρότερον ἐν κατασκευατικῶν ἐπιστολῇ ἀνεκοίσε τὰ γυνόμενα πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας.

Τὸ ἀλλόκοτον καὶ ἰδιότροπον τῶν Ἀγγλῶν ὑπερηκόντισε κατ' αὐτὰς Σουηδὸς σκοπῶν νὰ περιόδευσῃ τὴν Εὐρώπην ἐφ' ἀμάξης, ἐκπομένης ὑπὸ τεραστίων ἰσλανδικῶν κυνῶν. Ἀφίχθεις εἰς Βερολίον διηγήθη, ὅτι ἀπὸ Στοκχόλμης εἰς Ἀμβούργον καὶ ἔπειτα εἰς Βερολίον πάντα ἐχώρησαν αὐτῷ κατ' εὐχὴν. Διὰ τῆς Βεροσλίως θὰ κατέβῃ εἰς Βιένναν καὶ Τυρόλ· θὰ περιηγηθῆ ἀκολουθῶς τὴν Βλθετίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν, καὶ θὰ ἐπανακάμψῃ εἰς τὴν πατρίδα του ἐντὸς ἑξαμηνίας. Ἡ ἀμάξα εἶνε μακρὰ, εὐρέα καὶ χωρεὶ πάντα τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια. Οἱ κύνες εἶνε μεγίστοιμοι καὶ ἀριστα εἰς τὸ ἔργον τῶν ἡσχημένων. Ἐτέρα ἀμάξα καὶ τέσσαρες ἄλλοι κύνες φυλάσσονται ἐν Ἀμβούργῳ πρὸς ἀντικατάστασιν, ἐν περιπτώσει δυστυχήματος. Ἀμυντήρια ὄπλα ἔχει ὁ παράδοξος ἀνὴρ βεβόλητος, τουφέκια, ἐγχειρίδια, κατ' ἐξοχὴν δὲ τοὺς πελωρίους ὀδόντας τῶν κυνῶν αὐτοῦ.

Ἐν τῶν σφόδρῶν τοῦ βαμβάκος ἀπεπειροθήσαν ἐν Ἀμερικῇ νὰ κατασκευάσωσιν ἔλαιον καὶ ἐπέτυχον. Τὸ ἔλαιον τοῦτο ἀκαθάριστον μὲν χρησιμεύει εἰς κατασκευὴν σάπωνος διὰ τὰς μηχανάς, καθαρὸν δὲ ἐφαρμύζεται εἰς ὄσας χρήσεις τὸ ἔλαιον τῆς ἐλαίας, μεθ' οὗ καὶ ἀναμιγνύεται.

Ἐν Παρίσις ὑπάρχει εἰταιρία, ἥτις παρέχει φιλοξενίαν νεκτερινὴν εἰς ἀπόρους ἐν ὑπνωτηρίοις κειμένοις εἰς τοῖα ἐκ τῶν κεντρικωτέρων μερῶν. Καθ' ὄλον τὸ 1879 ἐν τοῖς ὑπνωτηρίοις τούτοις ἐκοιμήθησαν 19,412 πρόσωπα ἀνήκοντα εἰς διάφορα κοινωνικὰ ἐπαγγέλματα, ἐν αἷς 79 καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι, 1 ἰατρός καὶ 10 δραματικοὶ συγγραφεῖς (!). Ἐκ τῶν 19,412 προσώπων 17,476 ἦσαν Γάλλοι, οἱ δὲ λοιποὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων, ἐν αἷς καὶ 2 Ἕλληνες.

Καθ' ὄλον τὸν κόσμον ἐκδίδονται 23,900 ἐφημερίδες, ἐξ αὐτῶν δὲ 13,600 ἐν Εὐρώπῃ, 386 ἐν Ἀσίᾳ, 50 ἐν Ἀφρικῇ, 9,129 ἐν Ἀμερικῇ καὶ 100 ἐν Αὐστραλίᾳ. Κατὰ τινὰ δημοσιεύσιν τῆς ἐν Βερολίῳ ἡδρυμένης εταιρίας πρὸς διάδοσιν τῆς ἰσραηλιτικῆς πίστεως ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ὑπάρχουσι σήμερον 6—7 ἑκατομμύρια Ἰουδαῖοι, ἧτοι περί-

που ὁ αὐτὸς ἀριθμὸς οἷος καὶ ἐπὶ τῶν χροῶν τοῦ βασιλέως Δαυίδ.

••• Ἐν Ἀγγλία ἀσχολοῦνται δραστηρίως εἰς παρασκευὴν τοῦ δι' ἀεροστάτου ταξείδιου, τὸ ὁποῖον Ἀγγλοὶ ἀεροναῦται προτίθενται νὰ κάμωσιν ἀπὸ Ἰρλανδίας εἰς τὸν βόρειον Πόλον. Ἐπὶ τούτῳ συνεκοιτῆθη ἰδίᾳ ἐταιρεία ἐπινομησθεῖσα «Βρετανικὴ ἐταιρεία τῆς νέας εἰς τὸν πόλον ἀποδημίας».

••• Ὁ εὐρετής τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός Ἐδισὼν ἐξακολουθεῖ καταπλήσων τὸν κόσμον διὰ νέων πάντοτε θαυμάτων. Ἐν ἀληθείᾳ οἱ αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς εὖρε μέθοδον νὰ ἐξάγῃ ἐκ τῶν ὡς ἀχρήστων ἀπορρίπτόμενων λειψάνων τῆς χρυσούχου πέτρας πλείοτερον χρυσὸν, παρ' ὅσον ἠδύναντο τῶς νὰ ἐξάγωσιν αἱ τελειόταται μηχαναί. Διὰ τῆς χημικῆς καὶ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ κατάρθωσε νὰ ἐκθλίβῃ ἐξ ἑκάστου τόνου τοιούτων λειψάνων χρυσὸν ἀξίας 1400 δολαρίων, ἀντὶ δαπάνης πέντε μόνον δολαρίων. Τὴν νέαν ἀνακάλυψιν ἐποίησεν ὁ Ἐδισὼν ἐν ᾧ ἠσχολεῖτο περὶ τὴν ζήτησιν τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός. Πρὶν ἐπιδημοσιεῖν τὴν ἀνακάλυψιν, εἰσέθωσεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη τὰ περιτρίμματα τῶν μεταλλείων, ἧτοι πλείστα ἑκατομμύρια τόνων, ἐξ ὧν, ἐὰν ἐπιτύχῃ, θὰ ἀποδειχθῇ ἕτερος Κροῖσος.

••• Ἐν Βραβὺ τῆς Οὐγγαρίας ἀπηγορεύθη πρὸ μικροῦ ἀνὴρ, ἐκπενήσας 24 ὥρας μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς καταδίκης του. Ἦγε τὸ 25 ἔτος καὶ ἦτο λίαν εὐρωστος, ἀλλ' εἶγε τὸν λαμὸν εἰσέτι ἐξωγαμμένον ἔνεκεν σκορβουτικοῦ φύματος καὶ τῆς πρό τινων ἐβδομάδων γενομένης ἐγχειρήσεως. Ἰσως ἔνεκα τοῦ οἰδήματος δὲν ἐθραύσθη ἢ σπονδυλικὴ αὐτοῦ στήλη κατὰ τὸν στραγγαλισμὸν. Τὸ νομιζόμενον λείψανον εἰς αἵμα κρεμάμενον δέκα λεπτά ὁ δημόσιος ἰατρός, ἐξετάσας τὴν καρδίαν καὶ τὰς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν, ἀνεῦρε συμπτώματα θανάτου. Τὸ πτώμα ἐκοιμήθη εἰς τὸ 1500 βήματα ἀπέχον νοσοκομεῖον τὸ λίαν ἀνώμαλον ἔδαφος προὔξενησεν ἀλλεπαλλήλους δονήσεις, δι' ὧν ἀνεκλήθησαν τὰ ζωϊκὰ πνεύματα. Ὁ καθηγητὴς Βιρβόουερ, ποινὴν ἐπιποίησιν χρῆσιν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, παρετήρησεν, ὅτι ὁ κατάδικος δὲν εἶχεν ἀποθάνει ἐπιθεῖς εἰς τὴν καρδίαν τούτου τὸν πόλον τῆς ἠλεκτρικῆς συστοιχίας, εἶδεν αὐτὸν ἀναπνέοντα καὶ κινουῦντα χεῖρας καὶ πόδας. Μαθὼν διὰ τοῦ τηλεγράφου τὰ γενόμενα ὁ ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης ὑπουργός, ἐμήνυσε νὰ θεραπευθῇ ὁ κατάδικος καὶ νὰ ἀπέλθῃ οἰκადε ὁ δήμιος. Τῇ πρώτῃ τῆς ἐπαύριον ἢ ἀναπνοὴ καὶ ὁ σφυγμὸς ἐγένοντο κανονικώτεροι, ἐπὶ τινα δὲ δευτερόλεπτα ἐπανῆλθε καὶ ἡ συνειδήσις. Ὁ ἀτυχὴς ἔθηκε τὸν δάκτυλον ἐπὶ τὸ στόμα εἰς σημεῖον νὰ τῷ ἐγγυθῇ ὀλίγον ὕδωρ. Μετὰ μεσημβριαν ἡ θέσις αὐτοῦ ἐδεινώθη, κατέστη δὲ τοσοῦτον ἐμμανής, ὥστε ἐδέθη ὑπὸ δύο χωροφυλάκων καὶ μετὰ πολὺω-

ρον βράσανον ἀπέθανεν ὑπὸ πνεύμου. Ὁ δῆμιος διατείνεται, ὅτι ὁ κατάδικος εἶδεν νὰ μείνῃ κρεμάμενος 15 λεπτά «αὐτὸς, ὁ πατήρ καὶ ὁ πάππος» του εἶγον ἀπαγγόνισαι περὶ τοὺς διακοστούς, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπέιδον τοιοῦτον ἀτόπημα». Ὁ ἰατρός τοῦ νοσοκομείου Σιλὶ ἐδημοσίευσεν πάλιν δὲ «Κατὰ διάφορους καιροὺς ἀνέτερον περὶ σαράκοντά κατάδικους, ἀλλ' οὐδέποτε ἠδμοίρησα νὰ λάβω πτώμα θερμὸν χάριν ἐρσύνης ἐπιστημονικῆς. Μετὰ θερμὰς παρακλήσεις πρὸς τὸν πρόεδρον τῶν δικαστηρίων, παρέλάβον τὸν ἀπήγγονισμένον καὶ τὸν ἔθηκα ἐπὶ τῆς ἀνατομικῆς τραπέζης. Παρῆλλον 15 λεπτά καὶ ἐγὼ πάντοτε τὸν ἐνόμιζον νεκρόν. Αἶφνης ὁμῶς παρετήρησα κινήσεις τοῦ στήθους διὰ τῶν ἐπιγενομένων τριψέων ὁ σφυγμὸς ἀνέβη εἰς 40 αἱ τοῦ στήθους κινήσεις ἐπήρχοντο ταχύτεραι καὶ ἰσχυρότεραι αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς. Διὰ τῆς χρήσεως τοῦ αἵθερος τὸν ἀπεκοίμησα, ὁ δὲ σφυγμὸς ἀνέβη εἰς 80 καὶ βαθυπλὸν εἰς 120. Μετὰ μεσημβριαν κατελήθη ὑπὸ παροξυσμῶν πυρετοῦ καὶ ἐδέθη νὰ δεθῇ. Τῇ ὀγδόῃ ἐσπερίνῃ κατέστη ἑσυχώτερος, ἀλλ' ὁ λαμὸς τοῦ ἐξωγακούτο πάντοτε πλείοτερον. Τὴν νύκτα ἰδὼν διήλθεν ἀγωνιῶν καὶ μυχιζῶν. Ἐκατοντάδες ἀνθρώπων ἴσταντο ἐξῴθεν τοῦ νοσοκομείου καὶ ἐκραύμαζον κατὰ τῆς ἀρχῆς. Τῇ ἐβδόμῃ τῆς πρώτης ἤνοιξε πάλιν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀλλὰ μετὰ δριφρον φοβερὰν ἀγωνίαν ἐξέπνευσεν».

••• Πέρυσι, μὴν ἀπριλίῳ, ἐπανηγυρίσθη ἐν Βιέννῃ ἐθνικὴ καὶ κατ' ἐξοχὴν δημοτικὴ ἐορτὴ ἐπὶ τῇ εἰκοσιπεντατηρίδι τῶν γάμων τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Ἐρέρου, κατὰ τὸν αὐτὸν μῆνα, ἐτελέσθη ἐτέον τριεσπερος ἐορτὴ, κατ' ἐξοχὴν ἀριστοκρατικὴ, σκοπὸν ἔχουσα κυρίως φιλανθρωπικόν. Ἐπειδὴ τινες τῶν ἐπαρχιῶν τῆς μοναρχίας ἔπαθον δεινότερα ὑπὸ τῶν καταστροφῶν τοῦ χειμῶνος, οἱ ἐν Βιέννῃ εὐπατρίδαι ἐτέλεσαν τοὺς ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι συνήθεις ἀγῶνας τῶν ἵπποτων, τοῦ αὐτοκράτορος γενναίως παρασχόντος τὸ ἰδιαιτέρον αὐτοῦ ἵπποδρόμιον καὶ τοὺς πολυαριθμοὺς ὠραίους ἵππους του. Ἐπιτρεις ἑσπέρας, ἐν τῷ διὰ φωτός ἠλεκτρικοῦ καταπεφωτισμένῳ ἵπποδρόμῳ, ἐτέλεσαν ἐνώπιον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους παντοίας ἀσκήσεις κύριοι καὶ κυριαί, τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς αὐστρουγγρικῆς ἀριστοκρατίας, φέροντες πολυτελεστάτας καὶ λίαν ποικίλας φαντασιώδεις σολὰς αὐτοῦ τε καὶ οἱ ἵπποι των. Τιμὴ τῶν εἰσιτηρίων δὲν ἦτο ὀρισμένη, ἀλλ' ἀπέκτετο εἰς τὴν ἀγαθὴν προαίρεσιν τῶν ἐπιθυμούντων νὰ συμμετάσχωσι τοῦ σπανίου καὶ ὄντως καλλιτεχνικοῦ θεάματος. Συνήθροίσθησαν δὲ πολλαὶ χιλιάδες φιλοτινῶν, μέλλουσαι νὰ διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ὑπὸ τοῦ χειμῶνος παθόντας. Ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ ἐξεδόθη κατὰ μίμνησιν τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδοθείσης ἐφημερίδος Paris-Murcie, τῆς

ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν πλημμυρῶν τῆς Ἰσπανίας πωληθείσης, εἰς πολλὰς μυριάδας ἀντιτύπων συλλογῆ αὐτογράφων ὑπογραφῶν ἢ ῥητρῶν τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν τῇ βιενναίᾳ κοινωσίᾳ, ὧν παρατιθέμεθα τὰ ἐπόμενα, κατὰ τὴν μετάφρασιν τῆς Κλειούδ.

Πρωθυπουργός *Τάαγε*. Ἡ φιλάνθρωπία οὐδεμίαν ποιεῖται διάκρισιν τόπων καὶ φυλῶν· οὐδεμίαν ἀναγνωρίζει ἔριδα συμφερόντων καὶ πολιτικῶν φρονημάτων.

Κόμης *Σμόλκας*. Ἡ συμπάθεια ἐπανορθοῖ τὴν παρά τῶν στοιχείων ζημίαν.

Ὁ ἐπὶ τὸν πόλον πλεύσας *Βεϋπρέρι*. Ἡ κατάληψις τῶν πόλων τῆς γῆς εἶναι ζήτημα χρόνου καὶ χρημάτων.

Ὁ καθήγητὴς ἐπὶ τῶν νοσημάτων τῆς ἐπιδημίδος *Ἐβρα*. Οὔτε φαντασία, οὔτε χάρισμα ἐφευρέσεως, ἀλλὰ μόνον ἰκανότης τοῦ παρατηρεῖν καὶ ἔρως τῆς ἀληθείας εἶναι τὰ ἀπαραίτητα τοῦ φυσιοδίφου προσόντα.

Ὁ ὀφθαλμικός *Ἀρλε*. Ὁ θέλησιν ἔχων καὶ δύναμιν νὰ ἐργάζεται, ἐκείνος αἰσθάνεται εὐθυμίαν καὶ φαιδρᾶν ἀπόλαυσιν τῆς ὑπάρξεως.

Ἡ ἠθοποιὸς *Γαλμάυερ*. Ἐάν ἔχῃς τόλμην νὰ ὁμολογήῃς πάντοτε τὴν ἀλήθειαν, τόλμα νὰ ὑπομένης καὶ τὴν τύχην αὐτῆς.

Ὁ ποιητὴς *Ἀρλεγγροϋβερ*. Μὴ δισταξέε καὶ μὴ κατόκει· εἰ δὲ μὴ γίνεται τὸ ἔργον χειρὸν.

Ὅ,τι γῆς ἔγραψας, δὲν τὸ γράφεις πλέον σήμερον. Οὐδὲ αὐ εἶσαι σήμερον ὁ χθεσινός. Δημιουργεῖ θαρρύντως καθ' ἐκάστην, καὶ προστίθει ἀφόβως λίθον ἐπὶ λίθῳ, διότι ἄλλως συλλαμβάνεις μὲν πολλὰ διανοήματα, οὐδὲν δὲ τούτων μεταποιεῖς εἰς πράξεις· ἢ ὑπερβολικὴ σκέψις οὐδὲν ὠφελεῖ, μᾶλλον δὲ βλάπτει.

Ὁ *Ροσέγγερ*. Ὁ μεγάλῃν δῆθεν ἐπίδοσιν λαμβάνων πολιτισμὸς δὲν εἶναι ἀπόλυτως ἀξιοπιστατός. Βλέπομεν δὴ τί πράττει· ἀπεργάζεται τὸν ἀνθρώπον ἀστείότερον, οὐχὶ ὑγιέστερον· εὐφύεστερον, οὐχὶ σοφώτερον· φρονιμώτερον, οὐχὶ κρείττονα· ἢ δυπαθέστερον, οὐχὶ εὐδαιμονέστερον. Τοιαῦτα ὁδοὶ τοῦ κόσμου ἐμπνέουσί μοι φρίκην.

Ὁ *Βαίλερ*. Πρὸς τὸν θόρον τοῦ κόσμου σρέφω τὰ νῶτα καὶ τρέπομαι ἰδίᾳ ὁδοῦς. Ὀλίγοι τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀξιοὶ νὰ ἴδωσιν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας ἡμῶν.

Ὁ *Γιάουερ*. Οὐχὶ τοὺς φαυλοτάτους τῶν καρπῶν τρώγουσιν οἱ σφήκες.

Ἡ ἠθοποιὸς *Χάιλεγγερ*. Καίπερ ἄγουσα τὸ ὀγδοκαστὸν ἔτος, ὁμολογῶ ὅτι, ἐάν ἐπανηρόμην εἰς τὸν βίον, πάλιν θὰ ἐγινόμην ἠθοποιός.

Ὁ *Σάαρ*. Ὁ μεγάλα ἐπιδιώκων καὶ ἀποτυχχάνων, ἀδιαφορεῖ ἀν' ἀπέτυχεν ἐν τῷ πρώτῳ ἢ τῷ ἔσχάτῳ βήματι.

Ὁ βουλευτὴς *Βαλτερκίρχερ*. Ἴσως ὀλιγότερον θὰ ἠδίκουν οἱ ἄνθρωποι, ἐάν ἠπίσταντο τὴν αἰσθάνονται οἱ ἀδικούμενοι.

Ὁ ὑπουργὸς *Ἐρβστ*. Μόνος ὁ ἐν πληρεστάτῃ ἰδίᾳ πεποιθήσει λαλῶν ἔμπορεῖ νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι θὰ πείσῃ καὶ ἄλλους.

Ἰοκάης. Ἡ διάνοια δανεῖζεται, οὐχὶ ἡ καρδία.

Ὁ κόμης *Βάυστ*. Ἐγὼ καὶ ἡ ὑπογραφή μου συνειθίσασμεν εἰς τὰς ἐκθέσεις.

Ὁ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ὑπουργὸς *Σλάβυς*. Ὁ κατὰ τοὺς καιροὺς καὶ ἐκ τῶν προχείρων κατορθῶν ὅσα δυνατὰ, εἶναι ἀξίος ἐπαίνου. Ὁ τὰ ἀδύνατα ζητῶν, βλάπτων δὲ ἴσως τὰ ὑφ' ἑσῶπα, εἶναι ἀξίος κατακρίσεως, ὡς περ καὶ ὁ τῶν δυνατῶν ἀπολειπόμενος.

Βάουερκελδ. Ἐν βέλαι τοῦ ἔτους ἐρωτᾷς· τί ἦτο; ἐν βέλαι τοῦ βίου παραπονεῖσαι λέγων· ἦτο μάτην!

Συντάκτης τις τῆς *Quartely Review*, ἀναλύων ἐν φύλλῳ τῶν *Καιρῶν*, εὔρεν ἐν αὐτοῖς 2, 575 ἀγγελίας, ἐξ ὧν 129 ἀναγγέλλουσι τὸν ἐκπλοῦν πλοίων, 429 θέσεις προσφερόμενας ἢ ζητούμενας δι' ὑπηρέτας κλ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Γάνωμα τῶν μαγειρικῶν σκευῶν.

Ὅλοι γνωρίζομεν, ὅτι τὸν μόλυβον, τὸν χαλκόν, τὸν ζιγγόν καὶ τὸν γαλβανισμένον σίδηρον δὲν δυνάμεθα νὰ μεταχειρισθῶμεν εἰς κατασκευὴν ἀγγείων ἢ σκευῶν, χρησίμων εἰς παρασκευὴν ἢ τήρησιν ἢ ἐναπόθεσιν ἐδωδιμῶν καὶ ποτῶν, διότι κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις σχηματίζονται ἄλατα μολύβου ἢ ζιγγου, ἅτινα εἶνε ἀληθῆς ἰός, ἢτοι δηλητήριον.

Ὁ καλῆς ποιότητος κασσίτερος δύναται νὰ χρησιμεύσῃ πάντοτε ἀκινδύνως διὰ τὰ ἀγγεῖα τὰ προωρισμένα εἰς χρήσεις μαγειρικὰς· ἐντεῦθεν δὲ καὶ ἡ συνήθεια νὰ γανώνωμεν τὰ σκεύη ἢ ἀγγεῖα, ὅσα εἶναι κατασκευασμένα ἐκ χαλκοῦ ἢ κράματος ἐκ τοῦ μετάλλου τούτου, οὔτινος ἢ χρήσις ἀνευ τῆς διὰ τοῦ γανώματος προφυλάξεως ἢ δύνατο ν' ἀποβῇ ἐπικίνδυνος.

Τὸ γάνωμα πρέπει νὰ γίνεταί μὲ κασσίτερον καθαρὸν καὶ ἄκρατον, ἢτοι μὴ περιέχοντα ἐν αὐτῷ ἕξνας μεταλλικὰς οὐσίας, καὶ μάλιστα μόλυβον.

Τὸ ἐκ καθαρῷ κασσίτερου γάνωμα φαίνεται λευκόν, λαμπρὸν καὶ γλοιώδες. Ἐάν ὑπάρχῃ ἐν τῷ κασσίτερῳ κράμα μολύβου, τὸ χρώμα τοῦ γανώματος εἶνε ὀλιγώτερον λευκόν, καὶ ἐάν τὸ κράμα εἶνε 50^ο/₁₀, τὸ χρώμα εἶνε ὑπόλευκον.

Διὰ νὰ δοκιμάσῃς, ἐάν ὁ κασσίτερος τοῦ γανώματος περιέχει μόλυβον, τὸ ἀπλούστερον καὶ εὐκαλύτερον μέσον εἶνε τὸ ἐξῆς. Ἐπίσταξον ἐπ' αὐτοῦ σταγόνας πινὰς ὀξικου ὀξέος (ὄξους δριμύος). Τὸ οὕτως ὀξειδωθὲν μέρος φέρε μετὰ τινα λεπτὰ εἰς ἐπαφὴν μὲ διάλυσιν ἰωδούχου ποτασίου. Ἐάν τὸ γάνωμα περιέχῃ μόλυβον, θὰ σχηματισθῶσι παρυσυθὺς κηλίδες ὠραίου κίτρινου χρώματος, συνιστάμενα ἐξ ἰωδούχου μολύβου.